



In memoriam

ПАМ'ЯТІ ГЕРОЯ

Василь СОКІЛ

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-9763-2455>

доктор філологічних наук, професор,

завідувач відділу, член-кореспондент НАН України,

відділ фольклористики,

проспект Свободи, 15, 79000, Львів, Україна,

e-mail: vasylsokil@gmail.com

Не так давно мені довелося опублікувати в «Народознавчих зошитах» (2021, № 4, с. 988—999) мартирологи борців за волю України із Волянянки на Сколівщині. Там подано біографи загиблих у Першій та Другій світових війнах, повстанській мартиролог, а також зафіксувати ім'я Грицьва Володимира, який загинув на російсько-українській війні. Проте він, на жаль, не останній. Тепер пропоную увіковічнити пам'ять про ще одного Героя з Волянянки.

Лелів Василь, син Василя (10.06.1986—17.01.2023) — учасник бойових дій на російсько-українській війні. Народився у Волянянці. 2001 р. закінчив місцеву школу. Одружився 10.09.2011 р. з Оксаною Шаргою (родом із с. Петрівка Ужгородського р-ну Закарпатської обл., невдовзі вона з родиною переїхала до с. Хащовані на Сколівщині). Василь відзначався великою працелюбністю, був завжди життєрадісний. Любив свою сім'ю. У 2014—2015 рр. брав участь в АТО у складі 58 ОМБР на Донецькому напрямку. 24 жовтня 2015 р. отримав від Управління персоналу штабу військової частини А 1314 посвідчення ветерана війни (серія АБ № 233862), яке надавало йому певні пільги. Після того працював на різних роботах в Україні та за кордоном (Польща). Коли почалося повномасштабне вторгнення російських окупаційних військ в Україну, пішов знову на фронт захищати рідну землю у складі 125 бригади



Львівського ТРО, 215 батальйон. Виконував бойові завдання свого підрозділу, був командиром роти вогневої підтримки. За військовим званням — сержант. Із серпня 2022 р. перебував на лінії вогню в гарячих точках Донеччини (нульові позиції). Загинув у с. Загірне Краматорського р-ну Донецької обл. — це засвідчує свідоцтво про смерть, зареєстроване у Славській селищній раді 26 січня 2023 р. Поховали Героя у рідному селі біля старої церкви. У нього залишилася молода дружина з двома синочками — Денисом (11 р.) та Андрієм (8 р.). Оксана Лелів, дружина, вилила свій біль утрати у вірші «Без тебе день народження твоє». Зважаючи на щирість, емоційність, близькість стилю до народного, та, водночас, виразний індивідуальний, публікуємо його в повному обсязі. Нехай ці рядки лягають на вівтар Слави Героя.

Оксана ЛЕЛІВ
БЕЗ ТЕБЕ ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ ТВОЄ

Чорна стрічка на червоні квіти
І надпис «Вічна шана» — не «Вітаю».
Не дав Бог з нами тридцять сім зустріти,
З війни забрали Ангели до раю.

В чорних тонах тепер для мене літо,
Я йду в слезах туди, де смерті дати.
Немає горя більшого на світі,
Аніж коханого на цвинтарі вітати...

Як на Голгофу мій до тебе шлях,
Крізь втрати, біль, безсоння і розлуки.
Квіти, мов з каменю, тримаю у руках,
А чорна стрічка облікає руки...

Тобі сьогодні, рідний, тридцять сім.
Хрест чорний на могилі обіймаю.
Слова молитвою у небеса летять:
«Коханий, з Днем на народження вітаю!».

І на колінах, і душа болить,
Рятунку від страждань отих немає.
Доля моя в могилі тут лежить,
Господь його у Царстві там вітає...

У тридцять шість був твій кінець життя...
Щодня молилась, вірила, чекала.
Надії наші, мрії, майбуття
З тобою в домовині поховала...

Сама ночами гіркі слези люю.
І не для мене сонячні світанки.
Тебе не відпускаю і люблю,
А смерть твоя — це вже ні в які рамки...

Розрадити мене немає слів.
Час не лікує того болю втрати.
Як мало ти у цьому світі жив,

А смутку нам залишив так багато...

Дві наші долі небеса звели.
Кохання світ такого ще не бачив.
Як мало ми щасливими були
І як багато за тобою плачу...

Завжди мені троянди дарував,
І щастя більшого для себе не благала.
Мене коханою своєю називав,
А я у мріях, як дитя, літала.

Мені найкращі квіти дарував.
Для мене був стіною кам'яною,
Маленькою своєю називав.
Так затишно було завжди з тобою...

Двома синочками Бог благословив.
Ти став найкращий в цілім світі тато.
Заради нас ти жив і працював.
Готовий зірку був з небес дістати...

Хотів, щоб був у нас великий дім.
І все потрібне мали наші діти.
Онуків мріяли ми дочекатися у нім
І разом із тобою старість зустрічати...

Від Бога мав ти руки золоті,
Все зміг зробити в господарстві, в полі.
Ти щастям був для мене в цім житті,
Мало його судилось нам від долі...

Війна тебе забрала назавжди,
Більше немає в наших дітей тата.
Такої не чекали ми біди,
Що будемо тебе на цвинтарі вітати.

Номер знайомий набираю твій.
Болю в душі немає кінця-краю.
Весь світ, напевно, голос чує мій:
«Вітаю! Чуєш, я тебе вітаю!»...

Шумлять біля могили прапори.
Горить між квітів і вінків лампадка.
А ти листівки бачиш ті згори,
Що принесли твої сини для татка.

У вітра прошу, нехай у Божий рай,
Летить, несе тобі усі мої вітання.
Розкаже, як душа моя болить,
Бо в ній досі живе наше кохання...

Сьогодні ми зберемося за столом,
А слези у очах, згадаємо про тебе.
Хай кожне слово, від душі, з теплом
Легенький вітер донесе на небо.

Ти серед Ангелів тридцять сім зустрів,
Не рідні, а Господь буде вітати.
Як мало ти на світі цім прожив,
Я вічність тебе буду пам'ятати.

Дивлюсь на небо. Там, між хмар є ти.
Як шкода, що пташиних крил не маю.
Мені б на мить, крізь вічність перейти,
Сказати: «Рідний, я тебе вітаю!»